

MINIKATECHEZE MIMO LITURGICKÝ PROSTOR

0 - 10 let, předškolní věk, mladší školní věk, 1. stupeň ZŠ 1. - 4. třída

23. neděle v mezidobí Cyklus C

Cestou ho doprovázely velké zástupy. Obrátil se k nim a řekl: „Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry – ano i sám sebe – až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. Když někdo z vás chce stavět věž, nesedne si napřed a nespočítá náklady, jestli má dost na dokončení stavby? Kdyby totiž položil základy a nestačil ji dokončit, vysmáli by se mu všichni, kdo by to viděli, a říkali by ‘Tenhle člověk se pustil do stavby, ale nemohl ji dokončit.’ Nebo když má nějaký král vytáhnout proti jinému králi, aby s ním vedl válku, nesedne si napřed a neuvažuje, jestli se může s deseti tisíci (vojáků) utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Jestliže na to nestačí, vyšle posly, dokud je ten druhý (král) ještě daleko, a žádá o podmínky míru. Tak ani žádný z vás, kdo se nezřeknete všeho, co má, nemůže být mým učedníkem. (Lk 14, 25-33)

Pomůcky, které doporučujeme: pracovní list z Kanán – Katecheze na neděli, lepidla, nůžky
Milé děti, dnešní úryvek evangelia začíná velmi zvláště. Jak máme odložit maminku, tatínka, sourozence a dokonce sami sebe a jít za Ježíšem, protože On říká, že jen tak se staneme jeho učedníky? Vždyť maminku, tatínka a další naše příbuzné máme rádi. Co tím chce Ježíš říci? Máme snad opustit svou rodinu? Takto to Ježíš určitě nemyslí. My zůstáváme v rodině, ale snažíme se mít lásku k Ježíši i ve chvílích, kdy nám to moc nejde. Určitě máme maminku, tatínka a další lidi kolem nás rádi. Každý člověk má totiž rád svou rodinu a rodina je u lidí ta nejvzácnější hodnota jejich života. Ale máme je rádi stále, v každém okamžiku a v každé situaci? Není to spíš tak, že někdy odmlouváme, když od nás naši rodiče něco chtějí, často se vztekáme a neposloucháme? Nebo to tak není? (*nechte odpovědět děti*) Jestliže jsme upřímní a pravdiví sami k sobě, tak si přiznejme, že někdy nás rodiče takzvaně „štvou“ a my jsme proto nahněvaní. V té chvíli máme své rodiče sice stále rádi, ale naše chování v té chvíli tomu příliš neodpovídá. A co nám radí Ježíš? Říká, že máme odložit svůj hněv, svoje naštvání a dokonce překonat i svou ne náladu, to znamená sami sebe a jít za Ježíšem. Znamená to, přestat zlobit a uvědomit si, že chci dávat Ježíše na první místo svého života. A jak to máme udělat konkrétně? Třeba uznat svou chybu, jít se omluvit a začít znova s úsměvem. To je stejně těžké, jako když Ježíš říká, že máme vzít na záda kříž a nést jej. Když to dokážeme a budeme se o to stále znovu a znovu snažit, budeme jako ten stavitel, který stavěl věž a měl hodně materiálu, takže věž mohl dostavět. Ten materiál jsou totiž naše dobré skutky a naše omluva druhým, když se nám něco nepodaří. Pak si nás lidé kolem budou vážit, protože na nás uvidí, že jsme moudří a že se snažíme. Ale, co když to nedokážeme a jsme stále naštvání? Co když se nám zdá, že omluva patří jen slabochům? Pak to dopadne tak, jak to dopadlo u toho člověka, který chtěl postavit věž a dokonce měl materiál - dobré skutky pro druhé, ale měl jich jen malinko. Víc bylo spíš toho sobectví, vztekání, prosazování sebe sama. Věž nedostavěl a lidé se mu smáli. A nám by se mohlo stát, že s námi ostatní přestanou kamarádit, budou se nám raději vyhýbat, aby se nemuseli bavit s nějakým nafoukancem nebo vzteklounem. A to bychom určitě nechtěli.